

тутакси ми олекна. Излей я в котела да ти изпера дрехите.

– Не, мамо, няма да я излея там, но добре, че така бързо се справи!

Излязъл Януш пред къщата и полял земята, а водата на капки, сякаш плачела, и с радостен звън, сякаш се смеела, потекла бързо натам, откъдето я били взели.

На изгрев слънце момчето отишло в гората да се полюбува на многобройните красиви горски птици.

А какво направила през това време проклетата му майка?

Пак слязла при наречения си възлюбен, да я разкъсат кучетата дано!

– На нищо не ме научи ти! Момчето пак се изхитри да ми донесе водата!

– О, велики Исусе Христе! Наистина ли? – смаял се старият разбойник.

– Не се помайвай, а кажи най-накрая как да го убием! – не мирясвала жената.

– Вари ме печи ме, не знам какво повече да те науча.

Както и да е, върнало се момчето от гората, а попадията му рекла:

– Сине, едно време баща ти беше най-силният човек. Веднъж, преди да се вземем, аз си отрязвах плитките и му завързах пръстите на ръцете, за да изпитам силата му. Обещах му да танцуваме, ако успее да разкъса възела. Много силен човек беше и го разкъса. Чудя се, дали и ти ще можеш като него?

– Че как да не мога? Това е нищо работа за мене! Отрязала си тя плитките.